

Пише: Гојко Перовић
понедељак, 28 децембар 2020 11:15

Подгорица – Црква очекује спровођење резултата последњег референдума о Закону о слободи вероисповести (а то су управо били претходни парламентарни избори) и да растерети наше друштво даљих тензија, држећи се принципа „цару цареву, а Богу божје”. После тога, у Бога се надам, да ће нам дати снаге и разума да свако од нас у поштовању, разумевању па и сарадњи тамо где је потребно, наставимо својим путем, каже у интервјуу за наш лист Гојко Перовић, ректор Богословије „Светог Петра Цетињског” на Цетињу, одговарајући на питање шта очекује црква од будуће власти, шта ће тражити заузврат и како се брани од приговора да је главни кадровњак премијера Здравка Кривокапића.

– Није добро за државу да она „оснива” или преуређује цркве, нити цркви треба нити јој је на корист да се бави државном управом. То је моје истинско уверење, па бих радио против самога себе, сопствених идеала и вредности, ако би, не дај Боже, и стоти део била истина оно за шта ме оптужују неки људи који су очигледно изгубили сваки контакт с реалношћу. Зашто су га изгубили, није на мени да судим. Нека им је Бог у помоћи.

Како сада разумете бунт и незадовољство народа који се месецима достојанствено борио за сопствену слободу, односно за своју веру и њене светине и остваривање тих захтева кроз кадровске и системске измене које најављује нова влада?

Упоредио бих то с библијским догађајем изласка Израиља из вишедеценијског ропства у Египту, када су друштвени и политички разлози за ослобођење дуго били присутни или – како се то обично каже – нагомилани, али се промена десила онда када је Бог то хтео и

Пише: Гојко Перовић
понедељак, 28 децембар 2020 11:15

онако како је њему било угодно. Код нас у ЦГ није у питању сукоб међу народима, нити рат Црногораца са спољним непријатељем – него унутрашње освајање слободе, грађанско ослобођење од једнопартизма, једноумља... Верујем да смо први пут добили еманципованог грађанина. Парадоксално, тај грађанин је настао током верске, црквене литије. А настао је баш тамо и баш зато што је појединац у литији био миран, ненасилан, стрпљив и уверен до краја у победу небеске, али и могућност земаљске правде.

Исти тај народ имао је много повода и пре да искаже незадовољство – проглашење химне у којој су уметнути стихови чији је аутор ратни злочинац, протеривање ћириличног писма, српског језика, кривотворење историјских истина, рушење и претње да ће тек рушити објекте Митрополије црногорско-приморске итд. И догодише се литије...

Покушај претходне власти да црквену имовину (а преко ње и црквену стварност, организацију цркве и њен поредак) преко ноћи и једнострано прогласи за државну био је удар на темељне вредности. И то не само на вредности верника и људи који припадају цркви него на темељне вредности секуларног друштва. Зато су се литијама прикључили или их јавно подржали и они црногорски грађани који су агностици, атеисти, припадници других вера. Сви су знали да бранећи цркву и њена права, они заправо бране Устав. А Устав је брана против самовоље и произвољности. То је та тачка окупљања свих, и то је разлог зашто су се, временом, литијама прикључили и они који су претходно били незадовољни и другим неким неправдама...

Ви сте Црногорац, али сте и Србин, како се осећао и сваки православац у Црној Гори од њеног уписа у књиге постојања до појаве Тита и следбеника Ђукановића. Како то објашњавате?

Само бих волео да они, исто тако, имају разумевање за моју приврженост традицији, баш оној аутентичној и црногорској, и да моје чување оба идентитета, и српског и црногорског, не сматрају никаквом окупацијом, нити ставом који има мања грађанска права у односу на њихов

Историја и политика представљају след узрочно-последичних процеса. Да се подсетимо на мудрост старих Грка како све тече и све се мења. У том смислу ја лично разумем појаву и потребу да људи мењају свој идентитет, односно да граде другачији у односу на идентитет својих предака. У одређеној мери то је и нужност смене генерација у којој сви учествујемо. Када је у питању колективни, национални идентитет Црногораца имам разумевања за ону браћу, рођаке и кумове који хоће да га граде искључиво на основу државних граница и оног оквира који излази из пасоша, стављајући у други план или потпуно поништавајући идентитет предака од пре 100 и више година. Тако рецимо раде етнички Немци у Аустрији или Швајцарској, Ирци у Америци, Италијани у Аргентини итд. То су све примери када различити етници из темеља изграђују једну државност, једну националност. Само бих волео да они, исто тако, имају разумевање за моју приврженост традицији, баш оној аутентичној и црногорској, и да моје чување оба идентитета, и српског и црногорског, не сматрају никаквом окупацијом, нити ставом који има мања грађанска права у односу на њихов.

Стотине хиљаде верника са својим владикама и свештенством заклело се и величанственим литијама бранило светиње Српске православне цркве, односно Митрополије црногорско-приморске. Памти ли Црна Гора веће и демократичније народне скупштине од литија у свим црногорским градовима?

Литије и црквене саборе о којима говорите окупиле су опасне мањкавости Закона о слободи вероисповести. Уследили су парламентарни избори који су баш ту тему имали као, рекло би се, једину или најважнију у погледу опредељења грађана. И сада сви актери тих избора потврђују да су претходне литије имале пресудну улогу за резултат тих избора. А ако томе додамо податак о невероватној излазности грађанства у ванредним условима, онда ћу се сложити са вама да у новијој историји Црне Горе

Пише: Гојко Перовић
понедељак, 28 децембар 2020 11:15

ниједна тема није имала тако плебисцитарну подршку и самим тим такав легитимитет грађанства као што је став да закон треба мењати.

Да ли је пресудна грешка Мила Ђукановића била та што је веровао да ће он створити своју, ДПС цркву и тако поред земаљске имати и некакву „световну” власт? Да ли је тиме Мило срушио Мила?

Ђукановићу је стварање цркве од стране секуларне државе било нешто нормално, а мирне и достојанствене литије су биле „лудачки покрет”

Могло би се баш тако рећи. Нико није грешио у овој ситуацији колико председник државе. Он је себи дозволио да питање овог закона постане питање његовог терања ината са грађанима. Хоћу рећи – имао је прилике током целе 2019. да послуша и уважи став цркве као институције, па је није искористио. Имао је потом прилике да се увери да

Пише: Гојко Перовић
понедељак, 28 децембар 2020 11:15

став цркве дели већина грађана државе чији је председник. Ништа. Што су се увећавали разлози који би мудром државнику били довољни да га подсети да је он у служби грађана, а не обрнуто, председник ЦГ је тренирао некакву личну храброст и принципијелност. Па му је стварање цркве од стране секуларне државе било нешто нормално, а мирне и достојанствене литије су биле „лудачки покрет“. Сваком је било јасно да он није добро проценио, осим њему самом. Али то је плод политике која је створила систем да све зависи од једнога човека.

Хоће ли Црна Гора након прве демократске смене власти опет тражити свог господара као што су претходног већ проглашавали краљем од Црне Горе и Брда?

Ето, управо то, као грађанин ове земље, ценим да смо добили као један нови квалитет. Није просто наша срећа што је смењен једнопартизам и што се власт показала смењивом, него што се нова власт изгласава у атмосфери да јој нико не даје подршку унапред. Готово да нема партије у позицији или опозицији која није изнела неку критику или неко упозорење на адресу мандатара тј. садашњег премијера и његове владе. Тако да смо у том погледу, верујем, растерећени будућег култа личности. Култ нека се врати тамо где му је и место: у храмове где призивамо име божје, а у државну управу нека се врате рад, ред и дисциплина, како рече господин Кривокапић.

Верујете ли да ће и овај народ истински прихватити вашу поруку да је „амбасада будућег небеског царства црква”?

То је био сликовит начин да изразим моје секуларно убеђење. Убеђење да црква није од овога света. Да не припада ниједној држави, и да су смешне, повесне и жалосне прозивке садашње парламентарне опозиције да је СПЦ у Црној Гори „црква државе Србије”, односно „стране државе”. Једина држава којој црква истински и без остатка припада јесте држава царства небеског. Све остало је привремено и земно, и што би наш народ рекао – приче причине.

Црногорско друштво је дубоко подељено. Може ли црква приближити удаљену браћу, како нас Христос учи?

Једино на овај начин. На темељима овог исказа о небеском царству. А тај исказ нисам ја измислио како бих „смирио страсти” или неком „замазао очи”... то је темељни исказ црквеног живота. Апостол Павле каже да ми хришћани „у овоме свету немамо сигурног града, него чекамо онај (град) који ће доћи”. Ето, на таквој вери могу се помирити браћа, док ће се око земаљских киљана и тараба увек свађати и они најрођенији.

Црквена имовина припада цркви, а не држави

Из нове опозиције приговарају да ће изменама Закона о слободи вероисповести културна баштина ЦГ прећи у власништво државе Србије, а посредством СПЦ, која је, истичу, регистрована у Србији. Да ли је то тачно?

Црквена имовина у Србији не припада држави него цркви. Чак ни у Србији држава не може да конфискује црквену имовину и да је прогласи за своју, па како би то онда могла да уради са црквеном имовином у Црној Гори? То је невиђена бесмислица

Пише: Гојко Перовић
понедељак, 28 децембар 2020 11:15

То је апсурдна и драматична лаж која има за циљ смишљено и планско продубљивање подела! Без обзира на то у којим је све државама у окружењу и на свету Српска православна црква регистрована или евидентирана (као црквена организација која се протеже на свим меридијанима ове планете), овде је реч о сређивању нашег унутрашњег црногорског правног поретка, у складу с Уставом и претходним законима.

Црквена имовина у Србији не припада држави него цркви. Чак ни у Србији држава не може да конфискује црквену имовину и да је прогласи за своју, па како би то онда могла да уради са црквеном имовином у Црној Гори? То је невиђена бесмислица.

Притом, сва имовина СПЦ у Црној Гори адресирана је на њене епархије и манастире чије седиште је у Црној Гори и не постоји ниједан педаљ (осим изузетака који се и не тичу самих сакралних објеката) црквене имовине чији је власник нека адреса изван Црне Горе. Е то је ноторна истина која руши и обесмишљава мрзитељску идеологију што је фабрикује бивша партија на власти са својим медијским агентима. У свом идеолошком лудилу, они хоће да једно унутрашње црногорско друштвено и правно питање представе као рат држава или рат светова.

Шта је томе алтернатива?

Једина алтернатива томе управо јесу цивилизоване измене закона, које из тематике о слободи вероисповести уклањају имовинско-правна питања и која онда, самим тим, упућују на поступак да се питање власништва расправља пред црногорским судовима у складу са црногорским законодавством, а не путем прављења буке на улицама и ревизијом историје, која одржава амбијент џунгле или шуме, а не уређене државе.

(Политика)